Rada Gminy Świątki
Świątki 87
11-008 Świątki

U c h w a ł a Nr X/50/2007
R a d y G m i n y Ś w i ą t k i
z dnia 25 września 2007 roku

w sprawie zajęcia stanowiska w związku z przesłanymi projektami rozporządzeń Wojewody Warmińsko - Mazurskiego dotyczących obszarów chronionego krajobrazu.

Na podstawie art. 18 ust.2 pkt 15 ustawy z dnia 8 marca 1990 roku o samorządzie gminnym (Dz.U. z 2001 r Nr 142 poz.1591 z późniejszymi zmianami) w związku z pismem Nr ŚR.III.6633-0139-039/07 z dnia 8 sierpnia 2007 roku Wojewódzkiego Konserwatora Przyrody w Olsztynie, **Rada Gminy**

§ 1. Przedstawia swoje stanowisko w związku z przesłanymi projektami rozporządzeń Wojewody Warmińsko – Mazurskiego w sprawie obszaru chronionego krajobrazu doliny Pasłęki i doliny środkowej Łyny, stanowiące załącznik do niniejszej uchwały.

§ 2. Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Przewodniczący Rady Gminy
Grzegorz Zych

Rada Gminy Świątki
Świątki 87
11-008 Świątki

Uzasadnienie do Uchwały Nr X/50/2007 z dnia 25 września 2007 roku

Rada Gminy Świątki wnioskuje??? aby w Rozporządzeniu Wojewody Warmińsko-Mazurskiego w sprawie Obszaru Chronionego Krajobrazu Doliny Pasłęki znalazł się zapis umożliwiający Gminie wydobywanie kruszywa naturalnego –żwiru na potrzeby związane z realizacją zadań własnych gminy na części działki nr 463/5 to jest obszarze o powierzchni ok. 1,95 ha w obrębie ewidencyjnym Skolity.

Gmina posiada 26,8 km gruntowych dróg gminnych oraz szereg dróg tzw wewnętrznych prowadzących do większych bądź mniejszych skupisk zabudowań kolonijnych również o nawierzchni gruntowej. Taki rodzaj nawierzchni wymaga stałych remontów polegających na uzupełnianiu kruszywem. Żwirownia ta jest jedynym miejscem na terenie gminy Świątki skąd można uzyskać takie kruszywo.
Działka nr 463/5 położona jest na „Obszarze Chronionego Krajobrazu Rzeki Pasłęki „ (wyznaczonym Rozporządzeniem Nr 21 Wojewody Warmińsko-Mazurskiego z dnia 14 kwietnia 2003 roku) oraz w projekcie nowego rozporządzenia , jak również na Obszarze Specjalnej Ochrony Ptaków „Dolina Pasłęki" PLB 280002 stanowiącym część sieci Natura 2000.
W związku z powyższym Gmina Świątki zleciła opracowanie Raportu o oddziaływaniu na środowisko . Raport ten sporządzili biegli w zakresie ochrony przyrody : mgr Zbigniew Zaprzelski i mgr inż. Marian Szymkiewicz. Z raportu tego jednoznacznie wynika , że wydobycie kruszywa na tym terenie , w przypadku jego kontynuacji w zakresie i w sposób dotychczas od kilkudziesięciu lat prowadzony nie wpłynie negatywnie ani na lokalny krajobraz , ani na poziom wód gruntowych , ani na jakość wód podziemnych.
Przeprowadzona analiza występowania gatunków ptaków umieszczonych w Załączniku I Dyrektywy Ptasiej wykazała ,że na części działki nr 463/5 , wnioskowanej o wyłączenie z produkcji , na cele nierolnicze i nieleśne występują gatunki wymienione w tym załączniku ,jednakże ich miejsca występowania i rewiry są oddalone od żwirowni. Autorzy Raportu uważają , że przy utrzymanym dotychczasowym poziomie i sposobie eksploatacji żwirowni jej funkcjonowanie nie będzie miało wpływu na gatunki priorytetowe , a także pozostałe rzadsze gatunki ptaków występujące w okolicy- nie będzie w znaczący sposób wpływać na gatunki , dla których ochrony został wyznaczony obszar Natura 2000.Jak również stwierdzają , że realizacja przedsięwzięcia nie jest sprzeczna z postanowieniami rozporządzenia nr 21 Wojewody Warmińsko-Mazurskiego z 14.04.2003 r. w sprawie wprowadzenia obszarów chronionego krajobrazu na terenie województwa warmińsko-mazurskiego.
Jednakże pomimo takich zapisów Rozporządzenia nr 21 Gmina miała poważne problemy w prowadzeniu wydobycia kruszywa na tym terenie .
W związku z powyższym wnioskujemy o wprowadzenie w nowym rozporządzeniu zapisu , z którego będzie wynikało w sposób jasny i oczywisty ,iż wydobycie żwiru na części działki nr 463/5 na cele związane z wykonywaniem zadań własnych Gminy Świątki nie jest objęte zakazami o jakich mowa w projekcie rozporządzenia.

W załączeniu :
Raport o oddziaływaniu na środowisko

Przewodniczący
Rady Gminy
Grzegorz Zych

WARMIŃSKO-MAZURSKI

Olsztyn, dnia 8 sierpnia 2007 r.

ŚR.III.6633-0139-039/07

2007 -08- 23

Przewodniczący Rady
Miasta i Gminy, Gminy
w Województwie Warmińsko-Mazurskim
-wszyscy-

Szanowni Państwo,

Zgodnie z art. 23 ust. 3 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. (Dz. U. Nr 92, poz. 880 z późn. zm.) przesyłam w załączeniu projekty rozporządzeń w sprawie obszarów chronionego krajobrazu w celu uzgodnienia z właściwą miejscowo radą gminy.

Ze względu na trwającą procedurę uzgodnień, wnoszę o przedstawienie sprawy na najbliższym posiedzeniu Rady oraz możliwie jak najszybsze przesłanie stanowiska.

Jednocześnie informuję, że rozporządzenia dotyczące obszarów chronionego krajobrazu na terenie województwa warmińsko-mazurskiego nie wprowadzają zmian granic obszarów, a stanowią jedynie dostosowanie przepisów dotyczących funkcjonowania tych obszarów do norm prawnych narzuconych treścią nowej ustawy o ochronie przyrody z dnia 16 kwietnia 2004 r. (Dz. U. Nr 92, poz. 880 z późn. zm.). Zgodnie z art. 157 przywołanej ustawy o ochronie przyrody przepisy wykonawcze wydane na podstawie przepisów poprzedniej ustawy zachowują moc do czasu wejścia w życie aktów wykonawczych wydanych na podstawie niniejszej ustawy. Stanowi to zatem delegację prawną do sporządzenia nowych rozporządzeń w celu dostosowania ich do treści obowiązujących aktów prawnych. Projekty rozporządzeń przedłożone do uzgodnienia mają na celu usprawnienie realizowanych przez samorządy zadań oraz ułatwienie rozwoju gospodarczego czy turystycznego gmin z zachowaniem walorów przyrodniczych województwa warmińsko-mazurskiego.

Konieczność uaktualnienia rozporządzeń wynika z obowiązku dostosowania zawartego w nich katalogu zakazów do treści nowej ustawy o ochronie przyrody z dnia 16 kwietnia 2004 r. (Dz. U. Nr 92, poz. 880 z późn. zm.). W związku z tym niezbędne jest powołanie nowego rozporządzenia wprowadzającego uaktualnioną listę zakazów oraz odstępstw od zakazów obowiązujących na terenie obszarów chronionego krajobrazu województwa warmińsko-mazurskiego. Ułatwi to współpracę jednostek samorządowych z wojewódzkimi organami ochrony przyrody oraz pozwoli na zrównoważoną i skuteczną ochronę składników przyrody naszego województwa.

W związku z powyższym zwracam sią z uprzejmą prośbą o możliwie szybkie zajęcie stanowiska.

z poważaniem
Z UP. WOJEWODY
WARMIŃSKO-MAZURSKIEGO
Maria Kalk
Wojewódzki Konserwator Przyrody

Otrzymują:
1. Według rozdzielnika
2. a/a

PROJEKT

ROZPORZĄDZENIE NR .....
WOJEWODY WARMIŃSKO-MAZURSKIEGO
z dnia ..... 2007 r.

w sprawie Obszaru Chronionego Krajobrazu Doliny Pasłęki

Na podstawie art. 23 ust. 2 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (Dz. U. z 2004 r. Nr 92, poz. 880, Dz. U. z 2005 r. Nr 113, poz. 954 i Nr 130, poz. 1087 oraz Dz. U. z 2007 r. Nr 75, poz. 493) zarządza się, co następuje:

§ 1. Obszar Chronionego Krajobrazu Doliny Pasłęki, zwany dalej „Obszarem", o powierzchni 43.307,3 ha, położony jest w województwie warmińsko-mazurskim, w powiecie braniewskim na terenie gmin: Braniewo, Płoskinia, Wilczęta; w powiecie elbląskim na terenie gminy Godkowo; w powiecie lidzbarskim na terenie gmin: Orneta, Lubomino; w powiecie ostródzkim na terenie gmin: Miłakowo, Łukta i w powiecie olsztyńskim na terenie gmin: Święta, Jonkowo, Olsztynek, Stawiguda, Dietrzwałd.

§ 2. 1. Opis granic Obszaru określa załącznik do niniejszego rozporządzenia.

2. Szczegółowy przebieg granic Obszaru jest przedstawiony na mapach topograficznych w skali 1 : 25000, dostępnych w Wydziale Środowiska i Rolnictwa Warmińsko-Mazurskiego Urzędu Wojewódzkiego w Olsztynie.

§ 3. 1. Ustalenia dotyczące czynnej ochrony ekosystemów leśnych Obszaru:

1) pozostawianie drzew o charakterze pomnikowym, przestojów, drzew dziuplastych oraz części drzew obumarłych aż do całkowitego ich rozkładu;

2) zwiększanie istniejącego stopnia pokrycia terenów drzewostanami, w szczególności na terenach porolnych tam, gdzie z przyrodniczego i ekonomicznego punktu widzenia jest to możliwe; sprzyjanie tworzeniu zwartych kompleksów leśnych o racjonalnej granicy polno-leśnej; tworzenie i utrzymywanie leśnych korytarzy ekologicznych ze szczególnym uwzględnieniem możliwości migracji dużych ssaków;

3) utrzymywanie, a w razie potrzeby podwyższanie poziomu wód gruntowych, w szczególności na siedliskach wilgotnych i bagiennych, tj. w borach bagiennych, olsach i łęgach; budowa zbiorników małej retencji jako zbiorników wielofunkcyjnych, w szczególności podwyższających różnorodność biologiczną w lasach;

4) zachowanie i utrzymywanie w stanie zbliżonym do naturalnego istniejących śródleśnych cieków, mokradeł, polan, torfowisk, wrzosowisk oraz muraw napiaskowych; niedopuszczanie do ich nadmiernego wykorzystania dla celów produkcji roślinnej lub sukcesji;

5) stopniowe usuwanie gatunków obcego pochodzenia, chyba że zaleca się ich stosowanie w ramach przyjętych zasad hodowli lasu;

6) ochrona stanowisk chronionych gatunków roślin, zwierząt i grzybów; w przypadkach stwierdzenia obiektów i powierzchni cennych przyrodniczo (stanowiska rzadkich i chronionych roślin, zwierząt, grzybów oraz pozostałości naturalnych ekosystemów) wnioskowanie do właściwego organu o ich ochronę;

5) rozpoznanie okresowych dróg migracji zwierząt, których rozwój związany jest bezpośrednio ze środowiskiem wodnym (w szczególności płazów) oraz podejmowanie działań w celu ich ochrony;

6) wznoszenie nowych budowli piętrzących na ciekach, rowach i kanałach (retencja korytowa) winno być poprzedzone analizą bilansu wodnego zlewni;

7) zapewnienie swobodnej migracji rybom w ciekach poprzez budowę przepławek na istniejących i nowych budowlach piętrzących;

8) utrzymanie i wprowadzanie zakrzewień i szuwarów wokół zbiorników wodnych, w szczególności starorzeczy i oczek wodnych jako bariery ograniczającej dostęp do linii brzegowej; utrzymanie lub tworzenie pasów zakrzewień i zadrzewień wzdłuż cieków jako naturalnej obudowy biologicznej ograniczającej spływ zanieczyszczeń z pól uprawnych;

9) ograniczenie działań powodujących obniżenie zwierciadła wód podziemnych, w szczególności budowy urządzeń drenarskich i rowów odwadniających na gruntach ornych, łąkach i pastwiskach w dolinach rzecznych oraz na krawędzi tarasów zalewowych i wysoczyzn;

10) opracowanie i wdrożenie programów reintrodukcji, restytucji, czynnej ochrony rzadkich i zagrożonych gatunków zwierząt, roślin i grzybów bezpośrednio związanych z ekosystemami wodnymi;

11) zachowanie i ewentualne odtwarzanie korytarzy ekologicznych opartych o ekosystemy wodne celem zachowania dróg migracji gatunków związanych z wodą;

12) zwiększanie retencji wodnej, przy czym zbiorniki małej retencji winny dodatkowo wzbogacać różnorodność biologiczną terenu, uwzględniając starorzecza i lokalne obniżenia terenu; w miarę możliwości technicznych i finansowych zalecane jest odtworzenie funkcji obszarów źródliskowych o dużych zdolnościach retencyjnych; w miarę możliwości należy zachowywać lub odtwarzać siedliska hydrogeniczne mające dużą rolę w utrzymaniu lokalnej różnorodności biologicznej;

§ 4. 1. Na Obszarze wprowadza się następujące zakazy:

1) zabijania dziko występujących zwierząt, niszczenia ich nor, legowisk, innych schronień i miejsc rozrodu oraz tarlisk, złożonej ikry, z wyjątkiem amatorskiego połowu ryb oraz wykonywania czynności związanych z racjonalną gospodarką rolną, leśną, rybacką i łowiecką;

2) realizacji przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko w rozumieniu art. 51 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2006 r. Nr 129, poz. 902, z późn. zm.[3]);

3) likwidowania i niszczenia zadrzewień śródpolnych, przydrożnych i nadwodnych, jeżeli nie wynikają one z potrzeby ochrony przeciwpowodziowej i zapewnienia bezpieczeństwa ruchu drogowego lub wodnego lub budowy, odbudowy, utrzymania, remontów lub naprawy urządzeń wodnych;

4) wydobywania do celów gospodarczych skał, w tym torfu, oraz skamieniałości, w tym kopalnych szczątków roślin i zwierząt, a także minerałów i bursztynu;

[3] Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2006 r. Nr 169, poz. 1199, Nr 170, poz. 1217 i Nr 249, poz. 1832 oraz z 2007 r. Nr 21, poz. 124 i Nr 75, poz. 493.

5) wykonywania prac ziemnych trwale zniekształcających rzeźbę terenu, z wyjątkiem prac związanych z zabezpieczeniem przeciwpowodziowym lub przeciwosuwiskowym lub utrzymaniem, budową, odbudową, naprawą lub remontem urządzeń wodnych;

6) dokonywania zmian stosunków wodnych, jeżeli służą innym celom niż ochrona przyrody lub zrównoważone wykorzystanie użytków rolnych i leśnych oraz racjonalna gospodarka wodna lub rybacka;

7) likwidowania naturalnych zbiorników wodnych, starorzeczy i obszarów wodno-błotnych;

8) lokalizowania obiektów budowlanych w pasie szerokości 100 m od linii brzegów rzek, jezior i innych zbiorników wodnych, z wyjątkiem urządzeń wodnych oraz obiektów służących prowadzeniu racjonalnej gospodarki rolnej, leśnej lub rybackiej.

2. Zakazy, o których mowa w ust. 1 nie dotyczą:

1) wykonywania zadań na rzecz obronności kraju i bezpieczeństwa państwa;

2) prowadzenia akcji ratowniczej oraz działań związanych z bezpieczeństwem powszechnym;

3) realizacji inwestycji celu publicznego.

3. Zakaz, o którym mowa w ust. 1 pkt 2 nie dotyczy:

1) realizacji przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko, które mogą wymagać sporządzenia raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko w rozumieniu § 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2004 r. w sprawie określenia rodzajów przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko oraz szczegółowych uwarunkowań związanych z kwalifikowaniem przedsięwzięcia do sporządzenia raportu o oddziaływaniu na środowisko (Dz. U. Nr 257, poz. 2573, z późn. zm.[3]) po uzgodnieniu z wojewodą;

2) realizacji przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko, które służą racjonalnej gospodarce leśnej, rolnej, łowieckiej lub rybackiej lub poprawie stanu środowiska, po uzgodnieniu z wojewodą.

4. Zakazy, o których mowa w ust. 1 pkt 4 i 5 nie dotyczą:

1) złóż kopalin udokumentowanych do dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, których dokumentacje zostały zatwierdzone lub przyjęte przez właściwy organ administracji geologicznej;

2) złóż kopalin udokumentowanych na podstawie koncesji na poszukiwanie i rozpoznawanie, udzielonych do dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia;

- po uzgodnieniu sposobu rekultywacji z Wojewódzkim Konserwatorem Przyrody na etapie wydawania koncesji na wydobywanie kopalin.

5. Zakaz, o którym mowa w ust. 1 pkt 8 nie dotyczy:

1) obszarów zwartej zabudowy miast i wsi, w granicach określonych w studiach uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gmin

[3]) Zmiany wymienionego rozporządzenia zostały ogłoszone w Dz. U. z 2005 r. Nr 92, poz. 769.

(lub w równorzędnych dokumentach planistycznych) oraz uzupełnień zabudowy mieszkaniowej i usługowej pod warunkiem wyznaczenia nieprzekraczalnej linii zabudowy od brzegów zgodnie z linią występującą na działkach przyległych;

2) siedlisk rolniczych-w zakresie uzupełnienia istniejącej zabudowy o obiekty niezbędne do prowadzenia gospodarstwa rolnego, pod warunkiem nie przekraczania dotychczasowej linii zabudowy od brzegu;

3) wyznaczanych w miejscowych planach zagospodarowania przestrzennego terenów dostępu do wód publicznych – w zakresie niezbędnym do pełnienia funkcji plaż, kąpielisk i przystani, po uzgodnieniu z wojewodą.

6. Zakaz, o którym mowa w ust. 1 pkt 8 nie dotyczy ustaleń miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego obowiązujących w dniu wejścia w życie rozporządzenia.

§ 5. Nadzór nad Obszarem sprawuje Wojewódzki Konserwator Przyrody.

§ 6. Traci moc rozporządzenie Nr 21 Wojewody Warmińsko-Mazurskiego z dnia 14 marca 2003 r. w sprawie wprowadzenia obszarów chronionego krajobrazu na terenie województwa warmińsko-mazurskiego (Dz. Urz. Woj. Warm.-Maz. Nr 52, poz. 725), z wyjątkiem § 1 w części dotyczącej utworzenia Obszaru Chronionego Krajobrazu Doliny Pasłęki oraz w części dotyczącej przebiegu granic.

§ 7. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Województwa Warmińsko-Mazurskiego[3].

[3] Niniejsze rozporządzenie poprzedzone było rozporządzeniem Nr 21 Wojewody Warmińsko-Mazurskiego z dnia 14 kwietnia 2003 r. w sprawie wprowadzenia obszarów chronionego krajobrazu na terenie województwa warmińsko-mazurskiego (Dz. Urz. Woj. Warm.-Maz. Nr 52, poz. 725) oraz rozporządzeniem Nr 54 Wojewody Warmińsko-Mazurskiego z dnia 10 listopada 2005 r. w sprawie obszarów chronionego krajobrazu na terenie województwa warmińsko-mazurskiego (Dz. Urz. Woj. Warm.-Maz. Nr 175, poz. 1951) w części dotyczącej Obszaru Chronionego Krajobrazu Doliny Pasłęki..

PROJEKT

Załącznik do rozporządzenia Nr .....
Wojewody Warmińsko-Mazurskiego
z dnia ..... 2007 r.

Opis przebiegu granicy Obszaru Chronionego Krajobrazu Doliny Paslęki

Od granicy gminy Lidzbark Warmiński (jednocześnie granicy powiatu elbląskiego) powyżej miejscowości Wapnik, prowadzi na północ, a następnie na zachód drogą polną do drogi wojewódzkiej Orneta - Morąg, przecina ją następnie w kierunku północno-zachodnim drogą lokalną do miejscowości Bogatyńskie (z wyłączeniem terenów zabudowanych). Z miejscowości Bogatyńskie drogą polną w kierunku północno-wschodnim, następnie na południe do drogi gminnej, do miejscowości Karkajmy. Z miejscowości Karkajmy drogą lokalną na południowy-wschód, następnie drogą leśną na północny-wschód do drogi woj. Orneta - Morąg. Drogą tą na północ, następnie drogą polną w kierunku północno-zachodnim do granic administracyjnych miasta Ornety. Wzdłuż granicy Ornety do rzeki Drwęcy Warmińskiej. Od tego punktu w linii prostej do drogi woj. Godkowo - Orneta. Następnie wzdłuż tej drogi na zachód do miejscowości Klusajny i stąd w kierunku północnym, a następnie zachodnim do ściany lasu. Wzdłuż ściany lasu do nasypu kolejowego, drogą polną do ściany lasu i wzdłuż ściany lasu do drogi Spędy - Bażyny. Tą drogą na zachód do skrzyżowania z drogą Dobry-Osetnik na odcinku 1500 m, następnie na zachód, a potem na północ drogą polną do lasu na skraju doliny rzeki Wałszy. Stąd linią prostą w kierunku południowo-wschodnim do punktu wysokościowego 61.0 na drodze gminnej z Osetnika. Następnie skrajem lasu w stronę rzeki Wałszy. Ok. 500 m przed rzeką odbija od granicy kompleksu leśnego w kierunku północnym i dochodzi do rzeki ponizej miejscowości Wołki. Wzdłuż rzeki biegnie na północ w zachodni rejon miejscowości Gieduty i stąd odbija jej prawym dopływem na północny-zachód do granicy gmin Płoskinia i Orneta (granica wspólna z OChK Równiny Orneckiej). Dalej wschodnim skrajem lasu do drogi prowadzącej do wsi Wołki i drogą tą na południe do wsi Wołki. Stąd drogą gminną na północny-zachód, a następnie na północ przez miejscowości: Łozy, Robuzy, Giedyle. Za Giedylami skręca na zachód i dochodzi do drogi gminnej prowadzące do miejscowości Dąbrowa. Wzdłuż tej drogi na północ do drogi Braniewo - Płoskinia i tą drogą do granicy gminy Braniewo. Dalej na wschód wzdłuż granicy gminy do przecięcia z drogą gminną prowadzącą do miejscowości Brzeszczyny. Skręca w tą drogę i dochodzi nią do północnego skraju lasu (omijając tereny zabudowane Brzeszczyn). Następnie granica skręca na zachód i prowadzi do krawędzi lasu rosnącego wzdłuż doliny rzeki Młynówka. Dalej skrajem lasu w kierunku północno-zachodnim do przecięcia z torami kolejowymi. Wzdłuż torów na północ do skrzyżowania z drogą Braniewo - Płoskinia, następnie tą drogą na północ do granic administracyjnej miasta Braniewa. Wzdłuż granic Braniewa do przecięcia z drogą Braniewo-Pierzchały, dalej na południe tą drogą (z wyłączeniem miejscowości Zawierz i Pierzchały) do skrzyżowania z drogą Chruściel-Trąbki. Dalej na południe, wzdłuż granicy lasu do drogi Braniewo-Chruściel i dalej na południe tą drogą do skraju lasu. Skrajem lasu do przecięcia z drogą Stare Siedlisko-Dębiny. Drogą tą na wschód do skrzyżowania z drogą Dębiny Leśne - Wilczęta. Wzdłuż drogi Dębiny Leśne - Wilczęta na południe do drogi biegnącej na wschód wzdłuż skraju lasu. Tą drogą ok. 500 m, a następnie drogą polną na południe do skrzyżowania z drogą Dębiny Leśne - Wilczęta powyżej miejscowości Ławki. Drogą tą dalej na południe, a następnie skręca na wschód w drogę polną i prowadzi do drogi Łozy-Wilczęta powyżej miejscowości Bardyny. Drogą Łozy - Wilczęta do skrzyżowania z drogą polną (poniżej wsi) i dalej wzdłuż tej drogi na południe do krawędzi lasu. Wzdłuż krawędzi lasu w kierunku południowo-zachodnim do drogi Młynary - Gładysze, przecina tę drogę i wzdłuż drogi polnej (obejmując miejscowość Gładysze) prowadzi do drogi Gładysze - Janówka. Drogą

tą do krawędzi lasu. Wzdłuż krawędzi lasu na południe do pasa zadrzewień śródpolnych. Następnie wzdłuż tych zadrzewień na wschód do granicy lasu. Dalej skrajem lasu na południowy-wschód do granicy gminy Godkowo. Granicą gminy (częściowo wzdłuż cieku Tatarka) do nasypu kolejowego (granica wspólna ze Słobickim OChK). Wzdłuż nasypu kolejowego na wschód do skraju doliny Pasłęki. Następnie drogą polną na południe, potem na zachód do krawędzi lasu. Wzdłuż północnej i zachodniej krawędzi lasu do drogi Dobry - Lępno. Tą drogą na południowy-wschód do drogi biegnącej wzdłuż krawędzi lasu. Następnie biegnie skrajem lasu i dalej na południowy-wschód (wzdłuż krawędzi doliny Rzeki Pasłęki). Dalej na południowy-zachód wzdłuż lewobrzeżnego dopływu Pasłęki do mostu na drodze Lępno – Podągi. Drogą tą przez Podągi do granicy powiatu elbląskiego i dalej do drogi Miłakowo - Orneta. Tą drogą granica biegnie w kierunku południowym. Dalej wzdłuż toru kolejowego Morąg - Orneta. Z nieczynnego toru kolejowego skręca na wschód w drogę polno - leśną, a po przecięciu szosy Miłakowo - Orneta zmierza do Polkajn odcinkiem drogi lokalnej. W miejscowości Polkajny skręca na południowy-wschód w drogę polną prowadzącą do wsi Pityny, gdzie skręca na wschód na szosę Miłakowo - Dobre Miasto i na terenie b. PGR Pityny skręca w drogę lokalną do wsi Raciszewo, skąd droga gminną doprowadza do wsi Kalisty (przez Wojciechy, Kłodzin i Lumpie). Z Kalist szosą w kierunku Miłakowa do wsi Bieniasze i tam skręca na zachód (a potem na południe) na drogę polną do wsi Trokajny. Od Trokajn dalej w kierunku południowym przez miejscowość Litwa do drogi Brzeźno - Włodowo. Podąża nią na krótkim odcinku w kierunku północno-wschodnim do cieku wypływającego z pobliskiego jeziora. Ciekiem tym dochodzi do drogi gruntowej i drogą tą podąża na południowy-wschód do szosy Świątki -Brzydowo (koło miejscowości Kolonia Kalisty) i nieco dalej na skrzyżowaniu dróg skręca na południe wzdłuż szosy, prowadzącej do Mostkowa przez Kłobię, Kiewry, Kojdy. Od Mostkowa szosą w kierunku Łukty (granica wspólna z Narieńskim OChK). Na wysokości wsi Ramoty skręca w drogą polną i po przecięciu szosy do Olsztyna biegnie dalej drogą przy skraju lasu i polami do szosy Łukta - Podlejki. Tą szosą przez miejscowość Worliny, Łęguty do miejscowości Dorotowo (zabudowania b. PGR) i tam skręca w drogę polną wiodącą do szosy Olsztyn -Ostróda. Na odcinku Worliny - Dorotowo posiada wspólną granicę z OChK Lasy Taborskie. Tą szosą ok. 500 m na północny-wschód, następnie skręca w drogę lokalną i omijając teren ferm dochodzi do toru kolejowego Olsztyn - Ostróda. Wzdłuż toru na zachód do wsi Biesal, gdzie na przejeździe skręca na południowy-wschód na szosę do Olsztynka. Biegnie nią przez miejscowość Guzowy Młyn, po czym przed wsią Mańki skręca na zachód wzdłuż rowu i rowem tym po krótkim odcinku dociera do prawego brzegu rzeki Jemiołówki, którą podąża do miejscowości Samogowo, tam drogą prowadzącą przez wieś ponownie dochodzi do szosy Podlejki – Olsztynek, którą biegnie przez miejscowość Kapity i na skraju lasu koło Leśniczówki Jugielek (granica wspólna z OChK Lasów Taborskich), skręca na wschód w drogę biegnącą po granicy lasu do granicy gminy Stawiguda. Tą granicą biegnie w kierunku drogi Olsztyn - Olsztynek. Od granicy gminy Stawiguda na szosie Olsztyn-Olsztynek w kierunku północno-wschodnim. Tą szosą przez m. Miodówko i Stawigudę dociera do skraju lasu po wschodniej stronie szosy. Tam skręca i przebiega najpierw zgodnie z południową granicą lasu, a potem drogą do miejscowości Zarośle i dalej drogą do torów kolejowych Olsztynek - Olsztyn. Tam zmienia kierunek na północny i dociera wzdłuż toru do miejscowości Gągławki. Na tym odcinku posiada wspólną granicę z OChK Puszczy Napiwodzko-Ramudzkiej. Tam skręca na zachód w drogę biegnącą wzdłuż brzegu zbiorników wodnych i następnie w drogę leśną docierając do szosy Olsztynek - Olsztyn. Przecina ją, a następnie po kilku metrach drogą na Mojdy schodzi na wschodni brzeg jeziora. Brzegiem wody na północ przez miejscowość Dorotowo do ujścia strumienia, którym dociera z powrotem do szosy Olsztynek - Olsztyn, by po ok. 300 m. skręcić na północny-zachód w drogę lokalną do Tomaszkowa (omijając wieś). Wkracza ponownie na drogę do Tomaszkowa. Szosą biegnie w kierunku zachodnim do rozwidlenia drogi w kierunku Naterek i nad jeziorem dociera do zakrętu szosy z Sząbruka do Olsztyna

i do przejazdu na linii kolejowej Olsztyn - Ostróda. Tą szosą w kierunku zachodnim do drogi leśnej prowadzącej do miejscowości Giedajty. Granica biegnie tą drogą do w/w miejscowości i tam przechodzi na szosę Olsztyn - Morąg. Na skrzyżowaniu z drogą asfaltową w obrębie kompleksu leśnego, prowadzącą do Wołowna (23 km) skręca na północny-wschód w tę drogę i podąża nią w kierunku Wołowna. Przed Wołownem skręca na północny-zachód w drogę gruntową biegnącą najpierw polami, a później skrajem zadrzewień i lasem w kierunku toru kolejowego linii Olsztyn - Morąg. Przechodzi na tor kolejowy w miejscu jego wkroczenia do lasu. Wzdłuż toru doprowadza do drogi asfaltowej Gamerki-Stare Kawkowo. Tą drogą w kierunku północno-wschodnim do wsi Stare Kawkowo, gdzie skręca na drogę polną w kierunku północnym do kolonii Skolity, skąd skręca na wschód do wsi Skolity. Od Skolit granica prowadzi drogą gminną na północ, a następnie północny-zachód do wsi Dąbrówka. W okolicach mostu na rzece Pasłęce skręca na szosę biegnącą do Świątek, a następnie odchodzi na północny-wschód na drogę polną do wsi Konradowo. W Konradowie skręca na drogę gminną w kierunku północno-zachodnim i doprowadza do wsi Klony. W miejscowości Klony zachowując północno-zachodni kierunek wkracza na drogę polną prowadzącą przez Ełdyty Małe do drogi Dobre Miasto - Miłakowo. Szosą poprzez Ełdyty Wielkie do skrzyżowania z drogą lokalną Pityny - Wapnik. Tą szosą na północny-wschód, a następnie północ do Wapnika, skąd drogą gruntową prowadzącą w kierunku północno-zachodnim dochodzi do granicy gminy Lidzbark Warmiński - punktu rozpoczęcia opisu obszaru.

PROJEKT

ROZPORZĄDZENIE NR .....
WOJEWODY WARMIŃSKO-MAZURSKIEGO
z dnia ..... 2007 r.

w sprawie Obszaru Chronionego Krajobrazu Doliny Środkowej Łyny

Na podstawie art. 23 ust. 2 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (Dz. U. z 2004 r. Nr 92, poz. 880, Dz. U z 2005 r. Nr 113, poz. 954 i Nr 130, poz. 1087 oraz Dz. U. z 2007 r. Nr 75, poz. 493) zarządza się, co następuje:

§ 1. Obszar Chronionego Krajobrazu Doliny Środkowej Łyny, zwany dalej „Obszarem", o powierzchni 15.307,8 ha położony jest w województwie warmińsko-mazurskim, w powiecie olsztyńskim, na terenie gmin: Świątki, Dobre Miasto, Dywity, Jonkowo, Barczewo, Gierzwałd, Stawiguda i Olsztyn

§ 2. 1. Opis przebiegu granicy Obszaru określa załącznik Nr l do rozporządzenia.

2. Szczegółowy przebieg granicy Obszaru jest przedstawiony na mapach topograficznych w skali l : 25000, dostępnych w Wydziale Środowiska i Rolnictwa Warmińsko-Mazurskiego Urzędu Wojewódzkiego w Olsztynie.

§ 3. 1. Ustalenia dotyczące czynnej ochrony ekosystemów leśnych Obszaru:

1) utrzymanie ciągłości i trwałości ekosystemów leśnych; niedopuszczanie do ich nadmiernego użytkowania;

2) wspieranie procesów sukcesji naturalnej przez inicjowanie i utrwalanie naturalnego odnowienia o składzie i strukturze odpowiadającej siedlisku; tam gdzie nie są możliwe odnowienia naturalne - używanie do odnowień gatunków miejscowego pochodzenia przy ograniczaniu gatunków obcych rodzimej florze czy też modyfikowanych genetycznie;

3) zwiększanie udziału gatunków domieszkowych i biocenotycznych; tworzenie układów ekotonowych z tych gatunków;

4) pozostawianie drzew o charakterze pomnikowym, przestojów, drzew dziuplastych oraz części drzew obumarłych aż do całkowitego ich rozkładu;

5) zwiększanie istniejącego stopnia pokrycia terenów drzewostanami, w szczególności na terenach porolnych tam, gdzie z przyrodniczego i ekonomicznego punktu widzenia jest to możliwe; sprzyjanie tworzeniu zwartych kompleksów leśnych o racjonalnej granicy polno–leśnej; tworzenie i utrzymywanie leśnych korytarzy ekologicznych ze szczególnym uwzględnieniem możliwości migracji dużych ssaków;

6) utrzymywanie, a w razie potrzeby podwyższanie poziomu wód gruntowych, w szczególności na siedliskach wilgotnych i bagiennych, tj. w borach bagiennych, olsach i łęgach; budowa zbiorników małej retencji jako zbiorników wielofunkcyjnych, w szczególności podwyższających różnorodność biologiczną w lasach;

7) zachowanie i utrzymywanie w stanie zbliżonym do naturalnego istniejących śródleśnych cieków, mokradeł, polan, torfowisk, wrzosowisk oraz muraw napiaskowych; niedopuszczanie do ich nadmiernego wykorzystania dla celów produkcji roślinnej lub sukcesji;

8) zwalczanie szkodników owadzich i patogenów grzybowych, a także ograniczanie szkód łowieckich poprzez zastosowanie metod mechanicznych lub biologicznych; stosowanie metod chemicznego zwalczania dopuszcza się tylko przy braku innych alternatywnych metod;

9) stopniowe usuwanie gatunków obcego pochodzenia, chyba że zaleca się ich stosowanie w ramach przyjętych zasad hodowli lasu;

10) ochrona stanowisk chronionych gatunków roślin, zwierząt i grzybów; w przypadkach stwierdzenia obiektów i powierzchni cennych przyrodniczo (stanowiska rzadkich i chronionych roślin, zwierząt, grzybów oraz pozostałości naturalnych ekosystemów) wnioskowanie do właściwego organu o ich ochronę;

11) kształtowanie właściwej struktury populacji zwierząt, roślin i grzybów stanowiących komponent ekosystemu leśnego;

12) opracowanie i wdrażanie programów czynnej ochrony oraz reintrodukcji i restytucji gatunków rzadkich, zagrożonych;

13) wykorzystanie lasów dla celów rekreacyjno-krajoznawczych i edukacyjnych w oparciu o wyznaczone szlaki turystyczne oraz istniejące i nowe ścieżki edukacyjno-przyrodnicze wyposażone w elementy infrastruktury turystycznej i edukacyjnej zharmonizowanej z otoczeniem;

14) prowadzenie racjonalnej gospodarki łowieckiej, w szczególności poprzez dostosowanie liczebności populacji zwierząt łownych związanych z ekosystemami leśnymi do warunków środowiskowych.

2. Ustalenia dotyczące czynnej ochrony nieleśnych ekosystemów lądowych Obszaru:

1) przeciwdziałanie zarastaniu łąk, pastwisk i torfowisk poprzez koszenie i wypas, a także mechaniczne usuwanie samosiewów drzew i krzewów na terenach otwartych, a w razie konieczności także karczowanie z usunięciem biomasy z pozostawieniem kęp drzew i krzewów;

2) propagowanie wśród rolników działań zmierzających do utrzymania trwałych użytków zielonych w ramach zwykłej, dobrej praktyki rolniczej, a także Krajowego Programu Rolnośrodowiskowego – zgodnie z wymogami zbiorowisk łąkowych; propagowanie dominacji gospodarstw prowadzących produkcję mieszaną, w tym preferowanie hodowli bydła opartej o naturalny wypas metodą pastwiskową; zalecana jest ochrona i hodowla lokalnych starych odmian drzew i krzewów owocowych oraz ras zwierząt; promowanie agroturystyki i rolnictwa ekologicznego;

3) maksymalne ograniczanie zmiany użytków zielonych na grunty orne; niedopuszczanie do przeorywania użytków zielonych; propagowanie powrotu do użytkowania łąkowego gruntów wykorzystywanych dotychczas jako rolne wzdłuż rowów i lokalnych obniżeń terenowych;

4) preferowanie ochrony roślin metodami biologicznymi;

5) ochrona zieleni wiejskiej: zadrzewień, zakrzewień, parków wiejskich, oraz kształtowanie zróżnicowanego krajobrazu rolniczego poprzez ochronę istniejących oraz formowanie nowych zadrzewień śródpolnych i przydrożnych;

istniejących i nowych budowlach piętrzących;

9) utrzymanie i wprowadzanie zakrzewień i szuwarów wokół zbiorników wodnych, w szczególności starorzeczy i oczek wodnych jako bariery ograniczającej dostęp do linii brzegowej; utrzymanie lub tworzenie pasów zakrzewień i zadrzewień wzdłuż cieków jako naturalnej obudowy biologicznej ograniczającej spływ zanieczyszczeń z pól uprawnych;

10) ograniczenie działań powodujących obniżenie zwierciadła wód podziemnych, w szczególności budowy urządzeń drenarskich i rowów odwadniających na gruntach ornych, łąkach i pastwiskach w dolinach rzecznych oraz na krawędzi tarasów zalewowych i wysoczyzn;

11) opracowanie i wdrożenie programów reintrodukcji, restytucji, czynnej ochrony rzadkich i zagrożonych gatunków zwierząt, roślin i grzybów bezpośrednio związanych z ekosystemami wodnymi;

12) zachowanie i ewentualne odtwarzanie korytarzy ekologicznych opartych o ekosystemy wodne celem zachowania dróg migracji gatunków związanych z wodą;

13) zwiększanie retencji wodnej, przy czym zbiorniki małej retencji winny dodatkowo wzbogacać różnorodność biologiczną terenu, uwzględniając starorzecza i lokalne obniżenia terenu; w miarę możliwości technicznych i finansowych zalecane jest odtworzenie funkcji obszarów źródliskowych o dużych zdolnościach retencyjnych; w miarę możliwości należy zachowywać lub odtwarzać siedliska hydrogeniczne mające dużą rolę w utrzymaniu lokalnej różnorodności biologicznej;

14) rozpoznanie oraz ewentualna przebudowa struktury ichtiofauny zgodnie z charakterem siedliska we wszystkich zbiornikach wodnych przewidzianych do wykorzystania w myśl właściwych przepisów o rybactwie śródlądowym; gospodarka rybacka na wodach powierzchniowych powinna wspomagać ochronę gatunków krytycznie zagrożonych i zagrożonych oraz promować gatunki o pochodzeniu lokalnym prowadząc do uzyskania struktury gatunkowej i wiekowej ryb, właściwej dla danego typu wód.

§ 4. 1. Na Obszarze wprowadza się następujące zakazy:

1) zabijania dziko występujących zwierząt, niszczenia ich nor, legowisk, innych schronień i miejsc rozrodu oraz tarlisk, złożonej ikry, z wyjątkiem amatorskiego połowu ryb oraz wykonywania czynności związanych z racjonalną gospodarką rolną, leśną, rybacką i łowiecką;

2) realizacji przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko w rozumieniu art. 51 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2006 r. Nr 129, poz. 902, z pózn. zm.[1]);

3) likwidowania i niszczenia zadrzewień śródpolnych, przydrożnych i nadwodnych, jeżeli nie wynikają one z potrzeby ochrony przeciwpowodziowej i zapewnienia bezpieczeństwa ruchu drogowego lub wodnego lub budowy, odbudowy, utrzymania, remontów lub naprawy urządzeń wodnych;

4) wydobywania do celów gospodarczych skał, w tym torfu, oraz skamieniałości, w tym

[1] Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2006 r. Nr 169, poz. 1199, Nr 170, poz. 1217 i Nr 249, poz. 1832 oraz z 2007 r. Nr 21, poz. 124 i Nr 75, poz. 493.

6) zachowanie śródpolnych torfowisk, zabagnień, podmokłości oraz oczek wodnych;

7) zachowanie zbiorowisk wydmowych, śródpolnych muraw napiaskowych, wrzosowisk i psiar;

8) melioracje odwadniające, w tym regulowanie odpływu wody z sieci rowów, dopuszczalne tylko w ramach racjonalnej gospodarki rolnej, jednak z bezwzględnym zachowaniem w stanie nienaruszonym terenów podmokłych, w tym torfowisk i obszarów wodno-błotnych oraz obszarów źródliskowych cieków;

9) eliminowanie nielegalnego eksploatowania surowców mineralnych oraz rekultywacja terenów powyrobiskowych; w szczególnych przypadkach, gdy w wyrobisku ukształtowały się właściwe biocenozy wzbogacające lokalną różnorodność biologiczną, przeprowadzenie rekultywacji nie jest wskazane, zalecane jest podjęcie działań ochronnych w celu ich zachowania;

10) utrzymywanie i w razie konieczności odtwarzanie lokalnych i regionalnych korytarzy ekologicznych;

11) prowadzenie racjonalnej gospodarki łowieckiej, m.in. poprzez dostosowanie liczebności populacji zwierząt łownych związanych z ekosystemami otwartymi do warunków środowiskowych;

12) melioracje nawadniające zalecane są w przypadku stwierdzonego niekorzystnego dla racjonalnej gospodarki rolnej obniżenia poziomu wód gruntowych.

3. Ustalenia dotyczące czynnej ochrony ekosystemów wodnych Obszaru:

1) zachowanie i ochrona zbiorników wód powierzchniowych wraz z pasem roślinności okalającej, poza rowami melioracyjnymi;

2) wyznaczenie lokalizacji nowych wałów przeciwpowodziowych o rzeczywistą konieczność ochrony człowieka i jego mienia przed powodzią; w miarę możliwości wały należy lokalizować jak najdalej od koryta rzeki, wykorzystując naturalną rzeźbę terenu;

3) tworzenie stref buforowych wokół zbiorników wodnych w postaci pasów zadrzewień i zakrzewień, celem ograniczenia spływu substancji biogennych i zwiększenia bioróżnorodności biologicznej;

4) prowadzenie prac regulacyjnych i utrzymaniowych rzek tylko w zakresie niezbędnym dla rzeczywistej ochrony przeciwpowodziowej;

5) ograniczanie zabudowy na krawędziach wysoczyznowych, w celu zachowania ciągłości przyrodniczo-krajobrazowej oraz ochrony krawędzi tarasów rzecznych przed ruchami osuwiskowymi;

6) rozpoznanie okresowych dróg migracji zwierząt, których rozwój związany jest bezpośrednio ze środowiskiem wodnym (w szczególności płazów) oraz podejmowanie działań w celu ich ochrony;

7) wznoszenie nowych budowli piętrzących na ciekach, rowach i kanałach (retencja korytowa) winno być poprzedzone analizą bilansu wodnego zlewni;

8) zapewnienie swobodnej migracji rybom w ciekach poprzez budowę przepławek na

kopalnych szczątków roślin i zwierząt, a także minerałów i bursztynu;

5) wykonywania prac ziemnych trwale zniekształcających rzeźbę terenu, z wyjątkiem prac związanych z zabezpieczeniem przeciwpowodziowym lub przeciwosuwiskowym lub utrzymaniem, budową, odbudową, naprawą lub remontem urządzeń wodnych;

6) dokonywania zmian stosunków wodnych, jeżeli służą innym celom niż ochrona przyrody lub zrównoważone wykorzystanie użytków rolnych i leśnych oraz racjonalna gospodarka wodna lub rybacka;

7) likwidowania naturalnych zbiorników wodnych, starorzeczy i obszarów wodno-błotnych;

8) lokalizowania obiektów budowlanych w pasie szerokości 100 m od linii brzegów rzek, jezior i innych zbiorników wodnych, z wyjątkiem urządzeń wodnych oraz obiektów służących prowadzeniu racjonalnej gospodarki rolnej, leśnej lub rybackiej.

2. Zakazy, o których mowa w ust. 1 nie dotyczą:

1) wykonywania zadań na rzecz obronności kraju i bezpieczeństwa państwa;

2) prowadzenia akcji ratowniczej oraz działań związanych z bezpieczeństwem powszechnym;

3) realizacji inwestycji celu publicznego.

3. Zakaz, o którym mowa w ust. 1 pkt 2 nie dotyczy:

1) realizacji przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko, które mogą wymagać sporządzenia raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko w rozumieniu § 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2004 r. w sprawie określenia rodzajów przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko oraz szczegółowych uwarunkowań związanych z kwalifikowaniem przedsięwzięcia do sporządzenia raportu o oddziaływaniu na środowisko (Dz. U. Nr 257, poz. 2573, z późn. zm.[2]), po uzgodnieniu z wojewodą;

2) realizacji przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko, które służą racjonalnej gospodarce leśnej, rolnej, łowieckiej lub rybackiej lub poprawie stanu środowiska, po uzgodnieniu z wojewodą.

4. Zakazy, o których mowa w ust. 1 pkt 4 i 5 nie dotyczą:

1. złóż kopalin udokumentowanych do dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, których dokumentacje zostały zatwierdzone lub przyjęte przez właściwy organ administracji geologicznej;

2. złóż kopalin udokumentowanych na podstawie koncesji na poszukiwanie i rozpoznawanie, udzielonych do dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia

- po uzgodnieniu sposobu rekultywacji z Wojewódzkim Konserwatorem Przyrody na etapie wydawania koncesji na wydobywanie kopalin.

5. Zakaz, o którym mowa w ust. 1 pkt 8 nie dotyczy:

---

[2] Zmiany wymienionego rozporządzenia zostały ogłoszone w Dz. U. z 2005 r. Nr 92, poz. 769.

1) obszarów zwartej zabudowy miast i wsi, w granicach określonych w studiach uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gmin (lub w równorzędnych dokumentach planistycznych) oraz uzupełnień zabudowy mieszkaniowej i usługowej pod warunkiem wyznaczenia nieprzekraczalnej linii zabudowy od brzegów zgodnie z linią występującą na działkach przyległych;

2) siedlisk rolniczych-w zakresie uzupełnienia istniejącej zabudowy o obiekty niezbędne do prowadzenia gospodarstwa rolnego, pod warunkiem nie przekraczania dotychczasowej linii zabudowy od brzegu;

3) wyznaczanych w miejscowych planach zagospodarowania przestrzennego terenów dostępu do wód publicznych – w zakresie niezbędnym do pełnienia funkcji plaż, kąpielisk i przystani, po uzgodnieniu z wojewodą.

6. Zakaz, o którym mowa w ust. 1 pkt 8 nie dotyczy ustaleń miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego obowiązujących w dniu wejścia w życie rozporządzenia.

§ 5. Nadzór nad Obszarem sprawuje Wojewódzki Konserwator Przyrody.

§ 6. Traci moc rozporządzenie Nr 21 Wojewody Warmińsko-Mazurskiego z dnia 14 marca 2003 r. w sprawie wprowadzenia obszarów chronionego krajobrazu na terenie województwa warmińsko-mazurskiego (Dz. Urz. Woj. Warm.-Maz. Nr 52, poz. 725), z wyjątkiem § 1 w części dotyczącej utworzenia Obszaru Chronionego Krajobrazu Doliny Środkowej Łyny oraz w części dotyczącej przebiegu granic.

§ 7. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Województwa Warmińsko-Mazurskiego[3)].

[3)] Niniejsze rozporządzenie poprzedzone było rozporządzeniem Nr 21 Wojewody Warmińsko-Mazurskiego z dnia 14 kwietnia 2003 r. w sprawie wprowadzenia obszarów chronionego krajobrazu na terenie województwa warmińsko-mazurskiego (Dz. Urz. Woj. Warm.-Maz. Nr 52, poz. 725) oraz rozporządzeniem Nr 54 Wojewody Warmińsko-Mazurskiego z dnia 10 listopada 2005 r. w sprawie obszarów chronionego krajobrazu na terenie województwa warmińsko-mazurskiego (Dz. Urz. Woj. Warm.-Maz. Nr 175, poz. 1951) w części dotyczącej Obszaru Chronionego Krajobrazu Doliny Środkowej Łyny.

PROJEKT

Załącznik Nr 1
do rozporządzenia Nr .....
Wojewody Warmińsko-Mazurskiego
z dnia ..... 2005 r.

Opis przebiegu granicy Obszaru Chronionego Krajobrazu Doliny Środkowej Łyny.

Od miejsca na lewym brzegu rzeki Łyny stykającego się z północną granicą administracyjną m. Dobre Miasto na południe do granicy administracyjnej na południu, a stamtąd granicą administracyjną na zachód do szosy w kierunku Kwiecewa. Szosą do Kwiecewa i tam skręca na południe i wiedzie szosą w kierunku Różynki. Po minięciu przepustu cieku pod drogą skręca drogą na wschód do kolonii Różynka i dochodzi do granicy gm. Świątki. Tą granicą na południe doprowadza do drogi w kierunku Bukwałdu i wiedzie do tej wsi. W Bukwałdzie skręca na zachód i drogą do Garzewka dochodzi do granicy gm. Jonkowo i Dywity którą biegnie na południe. Przed Polejkami przechodzi na drogę i dociera do tej wsi. Następnie wiedzie od Polejek drogą do Barkwedy w kierunku wschodnim i dociera do linii kolejowej Dobre Miasto - Gutkowo. Linią na południe do Wilamowa, ok. 200 m szosą z Jonkowa do Olsztyna i w miejscu połączenia z szosą z Giedajt do Olsztyna przechodzi w drogę leśną wiodącą na południe. Tą drogą dociera do granicy gm. Olsztyn. Tą granicą na zachód i południowy-zachód dociera do drogi leśnej prowadzącej do Giedajt. Z tego miejsca drogą do szosy Gierzwałd - Olsztyn i dalej szosą w kierunku Olsztyna do drogi na Sząbruk (odcinek ten jest wspólną granicą z OChK Doliny Pasłęki). Dalej granica prowadzi szosą do drogi na Łupsztych, którą skręca na północ i przez Łupsztych dociera do Gutkowa omijając teren drogami od zachodu. Po przecięciu torów dochodzi drogami leśnymi do granicy miasta i tą granicą otaczając od południa jez. Redykajny dociera do rzeki Łyny. Łyną przez Olsztyn i dalej lewym brzegiem do mostu w m. Bartąg, na którym styka się z granicą OChK Puszczy Napiwodzko-Ramuckiej. Tutaj granica przekracza nurt i wraca prawym brzegiem, a przy połączeniu z rzeką Wadąg lewym brzegiem Wadąga pod prąd do mostu na szosie Słupy – Wadąg. Tam przekracza nurt rzeki i wraca jej prawym brzegiem do elektrowni zlokalizowanej na połączeniu tych rzek. Od tego miejsca wiedzie drogami leśnymi w kierunku północnym i potem północno-zachodnim do Kolonii Brąswałd, gdzie wkracza na szosę i doprowadza do rozwidlenia dróg do m. Kolonia Wopy. Drogami lokalnymi przez kolonię Wopy zabudowania kolonijne wsi Spręcowo i częściowo przez las przecinając szosę Olsztyn - Dobre Miasto wiedzie dalej drogą pomiędzy oddz. 546 i 547, przecina drogę z Dywit do Różnowa dociera do m. Dągi. Tam skręca na zachód i otacza od północy jez. Dywity, by w okolicach szosy wiodącej do miejscowości Dywity zawrócić i drogą wzdłuż w/w jeziora doprowadzić do szosy Kieźliny - Dągi. Tą szosą prowadzi dalej na południe ok. 300 m, po czym skręca drogą na wschód i dalej na szosę Słupy - Wadąg. Po minięciu mostu na rz. Wadąg kieruje się lewym brzegiem na wschód do m. Zalbki i do granicy gm. Olsztyn. Przecina drogę Olsztyn - Lęgajny i tor kolejowy Olsztyn – Czerwonka, zdążając na południowy-wschód drogą leśną i skrajem lasu do szosy Olsztyn – Barczewo. Osiąga ją i zmierza na północny-wschód w kierunku Kaplityn przecinając Kanał Elżbiety. Po minięciu Kanału skręca skrajem początkowo na północny-zachód a dalej na północny-wschód aż do ogrodów PGR w Łęgajnach. Otacza kompleks ogrodów od północy i dochodzi do drogi Olsztyn - Łęgajny, którą kieruje się na południowy-wschód i omijając Łęgajny wkracza na tor kolejowy z Olsztyna do Czerwonki. Po ok. 800 m torem, skręca na południowy-wschód i drogami lokalnymi dociera do granicy adm. M. Barczewo. W granicach administracyjnych m. Barczewa OChK Doliny Środkowej Łyny stanowi rz. Pisa a granica przebiega lewym jej brzegiem, by na wschodniej granicy adm. przekroczyć ciek (w miejscu gdzie granica przecina rz. Pisę jest miejsce styku z OChK Pojezierza Olsztyńskiego). Po przejściu rzeki granica zawraca prawym brzegiem. Między dwoma ramionami rzeki znajduje się obszar zabudowany wyłączony z OChK. Dalej granica

prowadzi brzegiem rzeki do granicy administracyjnej miasta. Dalej zgodnie z północnym przebiegiem granicy administracyjnej miasta dociera do szosy Barczewo – Barczewko i podąża szosą na zachód przez m. Dąbrówka Mała, Biedowo, aż za m. Barczewko (omijając wieś od południa), a następnie skręca na północny-zachód w drogi leśne i pomiędzy oddz. 555 a 556 oraz 554 a 560 wychodzi na drogi polne prowadzące do Różnowa. Omija tą miejscowość od południa i dalej biegnie przez b. PGR, omijając go od południa i dalej drogą na północny-zachód do szosy Olsztyn – Dobre Miasto. Tą szosą na północ do granicy gm. Dywity i na wschód tą granicą do lokalnej drogi z m. Kabikiejmy Dolne do Sętala. Drogą do Sętala, a w Sętalu wkracza na szosę do m. Nowe Włóki, gdzie skręca w drogę na południe, a dalej otaczając jezioro od południa i wschodu wraca do wsi. W środku wsi zmienia kierunek na zachodni i drogami polnymi, a częściowo zgodnie z granicą gm. Dywity powraca na szosę Olsztyn–Dobre Miasto przed m. Kabikiejmy Dolne. Dalej prowadzi tą szosą przez Barcikowo i Stary Dwór do granicy administracyjnej Dobrego Miasta. Ok. 600 m za granicą skręca z szosy na zachód i na jego administracyjnym obszarze wzdłuż rzeki prowadzi na północ, aż do punktu zetknięcia na północnym krańcu granicy administracyjnej miasta. Tam przebiega w poprzek nurtu (gdzie znajduje się styk z OChK Doliny Dolnej Łyny) i dociera do punktu gdzie rozpoczęto opis.